

—Ồ, như vậy em khỏi cần tháo gỡ mặt nạ nữa...

Bạch Diệp ngả người về đằng sau nhưng không kịp. Trương Thiệu đã ôm cứng lấy nàng. Về võ thuật, nàng cao hơn hẳn một bậc, nếu muốn phá đòn nàng có thể thành công dễ dàng. Tuy nhiên, không hiểu sao gân tay nàng bỗng cứng lại, sự nhanh nhẹn của kẻ dày công tập luyện đã biến đâu mất. Trương Thiệu lại xử dụng triệt để yếu tố bất thần nên Bạch Diệp đành thúc thủ.

Trương Thiệu nắm mở tóc ở gáy nàng giữt mạnh.

VIII

Kén đục Sơn đông

XOAC một tiếng ướt át, tấm cao su mỏng che mặt bị kéo phăng ra. Dưới ánh đèn cây leo lét khuôn mặt dài xanh xao của Bạch Diệp hiện ra rõ ràng. Nàng không đẹp, nhưng nàng không xấu khiến người ngắm phải lợm giọng như lúc nãy. Nàng không đẹp với cặp mắt bình thường, không nhỏ mà cũng không to, lông mày không ôm hình cánh cung sống mũi không dọc dừa, miệng không chúm chím như búp hải đường, song trên những bộ phận cơ thể được chấm điểm trung bình ấy lại phảng phất một cái gì độc đáo, một cái gì lôi cuốn chỉ riêng nàng có, và chỉ riêng Trương Thiệu cảm thấy.

Lòng gã thanh niên ba chím hầy nổi bóng rọi rào rạt rào, như sóng biển ngoài cửa động. Thời

quá vắng xa xưa rạt rào sống lại trong tâm tư, hẳn nhớ lại mấy cô con gái nhõng nhẽo ở bin-đình 5 tầng Hàng Đào. Cả lũ chị em nhung lụa đều mang tên Điệp, chỉ khác nhau chữ lót, Bạch Điệp, Hồng Điệp, Thanh Điệp, Hoàng Điệp, Lục Điệp... Điệp là con bướm, lũ chị em giống hệt đàn bướm nhiều màu sắc sỡ bay lượn tung tăng trong nắng vàng buổi sáng, cả lũ cùng có dáng đi uyển chuyển như bướm riêng Bạch Điệp có dáng đi uyển chuyển nhất.

Kể về nhan sắc, Bạch Điệp còn đi mỗi chân mới bằng được chị em, song lại hơn hẳn về duyên thầm. Hồi 7, 8 tuổi nàng đã là hiện thân của sự dịu hiền nàng ít nói, kẻ ăn người ở trong nhà đều yêu mến. Sự phân chia giai cấp đã xảy ra từ tấm bé ngoài Bạch Điệp ra không còn cô nào bầu bạn với Trương Thiều : cô chị cả đẹp nhất và chanh chua nhất thường nguyệt đãi mỗi khi nhắc đến tên « thằng Thiều », còn cô em út ngou ngoắt hơn « hừ, tao không thèm chơi với thằng Thiều cu-li... » Trong khi ấy hễ gặp Trương Thiều, bất cứ ở đâu, và bất cứ lúc nào Bạch Điệp đều cười thân mật...

Cõi lòng xao xuyến, Trương Thiều bấu móng tay vào vai nàng. Hắn muốn kiểm soát lại xem nàng là người thật hay người giả. Khuôn mặt ngày xưa vẫn còn nguyên vẹn, nàng đúng là Bạch Điệp của

hắn đối với hắn nàng đẹp như tổ nữ trong tranh Tàu. Nhưng còn thân hình nàng.. Có thể vì sinh đẻ vì bị đàn ông dày vò, vì ăn uống thiếu thốn, vì lo nghĩ sau ngày Hoài Trương biệt tích, ngực nàng, bụng nàng, mông nàng đã trở nên sộc sộc, Tuy nhiên, hẳn không tin nàng lại sộc sộc đến thế,

Bàn tay hắn vòng quanh lưng nàng, nàng phả lên cười khanh khách rồi xô hắn ra. Đang ù đột Trương Thiều bỗng cười theo. Thì ra như hắn linh tính, sự sộc sộc trên da thịt Bạch Điệp chỉ là giả tạo.

Nàng vén áo nhưng Trương Thiều không nhìn thấy làn da vì bụng và lưng nàng được che kín bằng băng vải cao su, bản rộng bằng hai đốt ngón tay, giống như vải quần bụng của lính lê dương trong quân đội Pháp. Nếu khác, thì chỉ khác ở chỗ mềm mại, hết sức mềm mại, khiến ai lỡ đụng vào tưởng lầm là da thịt. Bạch Điệp quần bụng khéo đến nỗi Trương Thiều là người có nhiều kinh nghiệm quan sát cũng đành nhìn vòng eo của nàng lớn hơn vòng ngực.

Hắn đặt tay vào lớp vải cao su hóa trang cộm cộm, ngụ ý yêu cầu nàng cởi bỏ song nàng đã dịu dàng gạt ra :

— Thảo gỡ lâu lắm. Quần vào mất hơn 30 phút, còn mở ra mất đúng 15 phút, làm hấp tấp có thể

rách da bụng như chơi.

Trương Thiệu đáp :

— Đêm còn dài, anh sẵn sàng ngồi chờ.

— Nhưng còn công việc. Công việc không thể chờ hai đứa mình. Kế hoạch đưa anh ra khỏi Miền Nam đã được trù liệu chu đáo, tính sát từng phút, không được chậm quá nửa giờ. Và lại, chúng mình đang còn nhiều thời giờ hàn huyên bên nhau từ nay cho đến đoạn chót của lộ trình FM. Để anh bớt băn khoăn, em xin nói là vòng eo của em được liệt vào loại trung bình, tuy em đã sinh đẻ...

— Bao nhiêu ?

— Người quen hoạt động, quen giết chóc như anh mà cũng quan tâm đến vòng eo của đàn bà nữa ư ?

— Từ nhiều năm nay, anh chán ngán cuộc đời, nếu không nghĩ đến lý tưởng, nghĩ đến... (Trương Thiệu ngưng lại, nuốt nước bọt, trông mắt long lanh, vầng trán rần rại trong sự suy nghĩ mãnh liệt)... nghĩ đến công việc phải làm, và nhất là nghĩ đến em thì anh đã chết. Phải, anh đã chết ngay sau khi đến Mạc tư khoa, gia nhập học hiệu chuyên nghiệp Kuchinô... Anh toan quyền sinh nhiều lần đến nỗi anh không còn nhớ là bao nhiêu lần nữa... sợ dĩ anh không tự vận nổi là vì em, là

vì mỗi khi dốc ống thuốc ngủ đưa lên miệng, chiêu với rượu vốt-ka anh lại thấy hình dáng em thướt tha trước mắt. Anh gặp em gần như hàng đêm trong mộng đẹp nên anh đã theo dõi bằng trí tưởng tượng sự trưởng thành của đời em, sự nảy nở của thân thể em, anh thấy em mỗi ngày một đẹp...

— Anh nói thật hả ?

— Thật. Trong đời, anh khoái nói dối, hồi ở trong trường người ta lại truyền dạy kỹ thuật nói dối cho anh nữa. Nhưng, dối với em (Trương Thiệu lại ngưng, lòng mày hơi nhú lại, tỏ vẻ hết sức băn khoăn...) anh không nói dối, anh sẽ không dám nói dối... Nhiều đêm anh nhắm mắt mơ màng tưởng đến em, mặt em đẹp như nặn, thân thể em đều như nặn, và vòng ngực, vòng eo...

— Hừ, em đổ anh đấy, vòng bụng của em đo được bao nhiêu phân nào ?

— Trí tưởng tượng của anh cho biết nó đo được 58 phân. Đúng 58 phân.

— Giỏi lắm. Anh chỉ trật khoảng 2 phân thôi. Vòng bụng của em đo được đúng 60 phân cách đây một tuần. Ngực em hơn eo 27 phân, đồng hạng với vòng mông, anh đã bằng lòng chưa ?

Trương Thiệu không đáp. Hắn tiếp tục nhìn giữa mặt Bạch Điệp, như thể nhìn đi nơi khác thì

khôn dung kiều diễm của nàng sẽ nhòa tan vào đêm tối daug buong xuống dày đặc bên ngoài thạch động. Rồi như người điên, hắn ghi chặt lấy nàng. Nàng để mặc cho hắn hôn. những giọt nước mắt mẩn mẩn nóng nóng rơi xuống gò má bóng loáng của nàng.

Nàng hỏi người yêu :

— Anh khóc ư ?

Hắn đáp qua nước mắt :

— Ừ, anh buồn cười quá, lớn ngàn ấy tuổi đầu mà khóc như đứa con nít.

Nàng nâng mặt hắn lên, hắn thoáng thấy hai mắt nàng rung rung. Tè ra nàng cũng khóc. Cả hắn lẫn nàng đều khóc vì sung sướng. Cả hai điệp viên GRU thuần thục trong nghề đều mềm lòng như viên đường bỏ trong ly nước trước những kỷ niệm rạo rức của quá khứ và những cọ sát thân thể của cuộc tao ngộ kỳ lạ...

Lát sau nàng xô hắn ra nhẹ nhẹ. Hắn vít đầu nàng hôn loạn xạ vào trán, vào tóc. Nàng bảo hắn :

— Đi đi anh, kẻo chậm.

Bạch Điệp đeo cái xác lên vai. Quai xác để chĩa lên vai nàng khiến Trương Thiệu nhớ lại sự việc xảy ra hồi nãy. Nàng vừa cất vào trong xác cái hộp bằng nhựa nhỏ bằng nửa hộp bánh bích-

quy LU, bên trên được gắn một giấy đồng hồ với nhiều cây kim đủ mà u. Nàng đã đặt cái hộp quái gỡ này gần đồng quần áo của hắn, mắt nàng chăm chú dán vào những cây kim chạy lộn xộn như bị nam châm hút kéo.

Thoạt đầu hắn tưởng là đồng hồ đo mức phóng xạ. Nhưng hắn vội bỏ ý nghĩ này ngay. người ta đo mức phóng xạ để làm gì ? Và lại, hắn có từ một trung tâm nguyên tử ra đâu mà y phục bị nhiễm tia phóng xạ ? Hồi nãy, Trương Thiệu định hỏi nàng. Song những phút tâm tình đã làm hắn quên bẵng. Bả năng điệp viên tò mò vùng dậy trong lòng hắn. Hắn tần ngần một phút, nhìn cái xác lủng lẳng trên vai nàng, trước khi hỏi, bằng giọng hơi rụt rè :

— Em... em vừa do gì thế ?

Bạch Điệp chỉ cái xác :

— Anh hỏi cái máy này hả ? Đó là máy K-12. Thượng cấp ra lệnh cho em phải do anh, để xem anh có bị điệp khuyển theo dõi không ?

— Điệp khuyển ?

— Phải, loại chó săn đặc biệt của bọn phản gián ấy mà... Chắc anh không biết, nhưng về phần em, em biết rất rõ, bộ phận Phản gián nội địa dưới quyền điều khiển của lão già tổng giám đốc Hoàng

mắc dịch có một phân đội chó săn gọi là phân đội điệp khuyển A. À quên, bọn chó săn này được chia làm nhiều phân đội, đúng ra là 3 phân đội, phân đội A là phân đội được thành lập cách đây gần một năm, nó gồm chừng 3 hay 5 con bệt-giê gì đó, bọn chó này nó được huấn luyện phương pháp ngửi hơi để theo dõi.

— Phương pháp dùng bệt-giê đánh hơi đã quá xưa, không lẽ một tổ chức điệp báo như Sở Mật vụ của lão Hoàng lại quê mùa như vậy. Và không lẽ..

— Hừ, anh đừng vội chê máy đo-hơi K-12. Nó chưa phải là độc nhất vô nhị, song chế tạo nó không dễ nào. Từ nhiều tháng nay, C.I.A. và Sở Mật vụ của lão Hoàng dính ninh nắm ngòi bá chủ trong kỹ thuật rượt đuổi, áo quần của người họ muốn theo sát được phun một loại hơi riêng, hơi này chỉ có chó bệt-giê của họ ngửi thấy. Phương pháp đánh hơi bằng chó săn rất an toàn, vì như anh đã biết, phương pháp phát tuyến và trắc giác thông thường không còn đặc dụng nữa; chẳng hạn, họ lên bỏ vào va-li quần áo của anh một cái quạt máy hoặc cái bút nguyên tử chứa đựng bộ phận phát tuyến tí hon luôn luôn phát ra tiếng tít-tít, nhân viên của họ theo sau chỉ cần dùng phép trắc giác là phăng ra vị trí của anh dễ dàng, nhưng

ngược lại, ta hóa giải bộ phận phát tuyến bí mật của họ cũng dễ dàng không kém, ta phóng ra nhiều luồng sóng khác nhau khiến họ chẳng còn biết đường nào mà mò.

Với phương pháp bệt-giê ngửi hơi, việc hóa giải rất khó khăn; trong quá khứ ta đã mất cả chục cộng sự viên tài giỏi riêng tại Viễn đông. Mãi cho đến đầu năm nay, máy K-12 bắt hủ mới được phát minh..

— Sở Mật vụ của lão Hoàng biết chúng ta có máy K-12 không ?

— Không. Vì nếu biết, lão Hoàng đã thay đổi chiến thuật và nhân viên của chúng ta sẽ nguy khốn.

— Em có tìm thấy hơi đặc biệt trên quần áo anh không ?

— Không. Điều này được coi là tối quan trọng. Lần thứ nhất, kim đồng hồ chỉ số dê-rô, em không tin, và thử lại, kết quả ba lần đều là số dê-rô em mới yên tâm.

— Nếu có hơi ?

— Chuyển đi đêm nay bắt buộc phải dính hoãn. Quần áo bị dính hơi tức là anh bị Sở Mật vụ theo dõi sát nút. Sở dĩ họ theo dõi là vì họ đang cần khám phá ra lộ trình FM, họ mượn anh làm con mồi.

— Theo em, liệu anh có bị Sở Mật vụ theo dõi bằng phương pháp khác nữa không ?

— Phương pháp cổ điển là bộ phận phát tuyến, chắc chắn là họ không dùng ; nếu có, em đã biết từ trên ca-nô, lệnh của Trung ương đã nói dứt khoát là trong trường hợp trong người anh có bộ phận phát tuyến do địch lên bờ, em phải quay mũi thuyền máy vào bờ rồi rút lui theo lộ trình định sẵn.

— Còn anh ?

— Anh sẽ trở về Cấp, sau đó về Sài gòn.

— Cho dẫu em đã nhận diện ra anh ?

— Tình yêu là chuyện riêng, em yêu anh hơn yêu bản thân nữa, song công tác là công tác, xin anh...

— Anh hiểu rồi. Trong thâm tâm anh cũng không thể đòi hỏi em đi ngược lại bổn phận.

— Đề em nói tiếp. Ngoài phương pháp cổ điển điện tử chỉ còn phương pháp gửi hơi tàn tiến. Máy K-12 đã xác nhận là lão Hoàng không dùng cả phương pháp này. Trên lý thuyết, như vậy là an toàn. Nhưng...

— Tại sao lại « nhưng » ?

— Vì biết đâu địch chẳng dùng phương pháp khác. Một phương pháp thật tối tân mà chúng ta

chưa tìm ra. Em nghe nói bọn tình báo tây-phương vừa thí nghiệm thành công phương pháp thần giao cách cảm. Bằng phương pháp thần giao cách cảm họ có thể theo dõi kẻ tình nghi ở xa hàng trăm, đôi khi hàng ngàn cây số. Có hai phương pháp, cơ-điện và nhân-điện, nhân-điện nghĩa là theo dõi bằng thời miên, kẻ tình nghi bị thôi miên và ban đêm trong giấc ngủ gọi điện thoại báo tin cho người theo dõi mình, còn cơ-điện thì kẻ bị tình nghi bị lừa nuốt một viên thuốc nhỏ như hạt bắp, trong hạt bắp có máy phát-tuyến.

Trương Thiều cười :

— Đùng rồi. Thảo nào anh cảm thấy nóng ruột Trong bao tử anh chắc có hạt bắp phát tuyến.

Bạch Diệp nhăn mặt :

— Đừng nói nhảm,

— Em nói nhảm thì có. Bẹt-giê thỉnh mũi nhất cũng chỉ đánh hơi được trong vòng vài ba trăm mét, chúng mình đã ra ngoài khơi, cách đất liền cả chục dặm, cho dẫu quần áo anh có hơi đặc biệt đàn chó săn của Sở Mật vụ cũng không tài nào ngửi thấy.

— Hừ, anh biết một mà chưa biết hai. Đàn bẹt-giê quái đản này có tài đánh hơi không thua con kén đục Sơn đông là bao, và trên một phạm